

dr hab. Ilona Kwiecień, prof. UE we Wrocławiu
Katedra Ubezpieczeń
Wydział Ekonomii i Finansów
Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu

**RECENZJA OSIĄGNIĘĆ NAUKOWYCH
DR. GRZEGORZA STRUPCZEWSKIEGO
W ZWIĄZKU Z POSTĘPOWANIEM
O NADANIE STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO**

Wobec powołania w skład Komisji Habilitacyjnej dr. Grzegorza Strupczewskiego i powierzenia funkcji recenzenta przedkładam poniżej stosowną recenzję.

(I) Podstawy formalne recenzji

Podstawą recenzji jest pismo prof. dr hab. Pawła Luli, Prorektora ds. Nauki Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie z dnia 19.10.2021 jako konsekwencji powołania w skład Komisji Habilitacyjnej w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego.

Recenzja została sporządzona na podstawie przesłanych materiałów i publikacji w wersji papierowej oraz elektronicznej, w tym:

- wniosek o wszczęcie postępowania wraz z załącznikami, w tym autoreferatem przedstawiającym opis osiągnięć naukowych w języku polskim oraz w języku angielskim;
- wybrane publikacje (załącznik nr 8)
- monografia pt. *„Rola państwa w rozwoju rynku ubezpieczeń cybernetycznych”*.

Materiały zostały starannie przygotowane – zarówno w aspekcie technicznym, jak i treści, w tym pod względem językowym i edytorskim.

Oceniając dorobek Habilitanta, odwołuję się do kryteriów sformułowanych w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z 20.07.2018r. określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2.

(II) Przebieg kariery zawodowej i podstawowa charakterystyka Habilitanta

Dr Grzegorz Strupczewski jest absolwentem Wydziału Ekonomii, gdzie uzyskał dyplom magistra ekonomii w 2002r. Bezpośrednio po ukończeniu studiów podjął pracę jako asystent w Katedrze Ubezpieczeń na Wydziale Finansów macierzystej uczelni. W roku 2009 uzyskał dyplom doktora nauk ekonomicznych w zakresie ekonomii - potwierdzony dyplomem z 2009r. przedłożonym w materiałach w niniejszym postępowaniu, co stanowi spełnienie jednego z podstawowych warunków określonych w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z 20.07.2018r. określonym w art. 219 ust. 1 Rozprawa doktorska pt. „*Finansowe skutki ryzyka powodzi w Polsce*” została nagrodzona w konkursie rzeczownika Ubezpieczonych w 2010r. oraz otrzymała nagrodę Izby Gospodarczej Ubezpieczeń i Obsługi Ryzyka w kategorii Debiut Ubezpieczeniowy w 2010r. Wnioskodawca od uzyskania stopnia doktora kontynuuje pracę w Katedrze Zarządzania Ryzykiem i Ubezpieczeń na stanowisku adiunkta.

(III) Ocena prac naukowych wchodzących w skład osiągnięcia naukowego

Jako osiągnięcie naukowe będące podstawą do wystąpienia o stopień doktora habilitowanego Habilitant wskazał monografię „*Rola państwa w rozwoju rynku ubezpieczeń cybernetycznych*” wyd. Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie , Kraków 2020 ss. 279. Wydawnictwo, w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie, było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. A ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Recenzentami wydawniczymi publikacji byli: dr hab.

Teresa H. Bednarczyk, prof. UMCS oraz dr hab. Marietta Janowicz-Lomott, prof. SGH.

Monografia będąca przedmiotem oceny zawiera wstęp, pięć rozdziałów i zakończenie, Załącznik obejmujący tabelaryczne zestawienie definicji ryzyka cybernetycznego, wykaz literatury, oraz spis tabel i rysunków, a nadto streszczenie w języku angielskim.

Praca zawiera bibliografię obejmującą ponad 21 stron, niestety nie ponumerowaną.

Struktura monografii jest logiczna, prawidłowo podporządkowana tematowi oraz stawianym celom.

We wstępie autor przedstawił szeroko uzasadnienie podjęcia przedmiotowego problemu wskazując uwarunkowania gospodarczo-technologiczne i regulacyjne oraz wnikliwie identyfikowaną lukę badawczą, w tym brak na polskim rynku kompleksowej analizy naukowej, monograficznej problematyki „ryzyka cybernetycznego i ubezpieczeń cybernetycznych”. Określone zostały cele, hipoteza główna i hipotezy szczegółowe, sposób realizacji postawionych celów w tym zakres analizy teoretycznej, badań empirycznych oraz metody badawcze, a dalej struktura pracy.

Głównym celem pracy – wskazanym we wstępie przez autora miało być *„zbadanie zasadności bezpośredniego zaangażowania państwa w rynek ubezpieczeń cybernetycznych po to, by ograniczyć negatywny wpływ eskalacji ryzyka cybernetycznego na ten rynek.”*. Przy czym jak wskazano w autoreferacie autor skupia uwagę na wybranych formach zaangażowania - jak stworzenie / uczestnictwo w porozumieniu typu *pool* (wspólny portfel ryzyka) lub reasekuracji w formule reasekuratora ostatniej instancji czy też poprzez alternatywny transfer ryzyka t.j. emisję obligacji .

Cel główny autor dekomponuje na aż siedem celów szczegółowych:

- uporządkowanie zróżnicowanych podejść definicyjnych odnoszących się do ryzyka cybernetycznego i zaproponowanie własnej definicji tego pojęcia,*
- diagnoza stanu rynku ubezpieczeń cybernetycznych,*
- określenie barier rozwoju rynku ubezpieczeń cybernetycznych,*
- określenie form bezpośredniego zaangażowania państwa w rynek ubezpieczeń komercyjnych i przesłanek je uzasadniających,*

- zbadanie negatywnego wpływu eskalacji ryzyka cybernetycznego na rynek ubezpieczeń cybernetycznych,
- diagnoza istnienia luki pokrycia szkód cybernetycznych jako przesłanki uzasadniającej interwencję państwa na rynku ubezpieczeń cybernetycznych,
- ocena możliwości zastosowania obligacji katastroficznych w sekurytyzacji ryzyka cybernetycznego.”.

W powiązaniu ze wskazanymi celami sformułowane zostały hipotezy badawcze. Główna hipoteza badawcza pracy brzmi: *w warunkach eskalacji ryzyka cybernetycznego występują uzasadnione przesłanki dla bezpośredniego zaangażowania się państwa na rynku ubezpieczeń cybernetycznych, aby stymulować jego zrównoważony rozwój i osiągnąć potencjał adekwatny do współczesnych potrzeb.* Dalej autor stawia podobnie jak 8 celów cząstkowych – 8 hipotez szczegółowych, wskazanych na str. 8 autoreferatu. **Niektóre z hipotez cząstkowych wydają się nieco dyskusyjne w opinii recenzentki, w tym:**

- hipoteza H 1 wydaje się nie spełniać warunku naukowej jako dotyczącej nowych aspektów nieznanymi zjawisk;
- hipoteza H2 obejmuje nieprecyzyjne określenie „rynek nie nadaża” oraz subiektywną kategorię odniesienia „zgodne z oczekiwaniami klientów” które są trudne do naukowej weryfikacji, przyjmować bowiem mogą albo filozoficzną postać albo wymagają osadzenia w wielokryterialnej indywidualizowanej analizie uzależnionej od podmiotu analizującego i interesariusza tego procesu
- hipotezy H 3 oraz H 7 obejmują również nieostre pojęcie „bariery o zróżnicowanym charakterze” czy „najbardziej odpowiedni sposób zahamowania” z podobnym skutkiem dla procesu weryfikacji naukowej.

Niemniej mimo tej dyskusyjności hipotez w ocenie recenzentki autor komponuje proces badawczy i stosownie monografię konsekwentnie i logicznie do postawionych celów.

Praca obejmuje jak wskazano 5 rozdziałów, których szczegółowe omówienie treści pominię, bowiem jest przedmiotem autoreferatu – wskazać należy tylko pokrótce ich przedmiot:

- r. 1 „*Ryzyko cybernetyczne i jego systematyka*” obejmuje wprowadzenie, definicję i analizę pojęciową ryzyka cybernetycznego

- r. 2 „*Rynek ubezpieczeń cybernetycznych i ocena jego funkcjonowania*” zawiera charakterystykę i diagnozę rynku ubezpieczeń cybernetycznych”
- r. 3 „*Bariery rozwoju rynku ubezpieczeń ryzyka cybernetycznego*” obejmuje pogłębioną analizę barier rozwoju rynku, przy czym autor skupia uwagę na trzech: asymetria informacji, kumulacja ryzyka i ubezpieczalność ryzyka;
- r. 4 „*Przesłanki i możliwe formy zaangażowania państwa we wsparcie funkcjonowania rynku ubezpieczeń cybernetycznych*” przedstawione zostały tytułowe aspekty form zaangażowania państwa w obszarze ubezpieczeń, w tym w powiązaniu z doświadczeniami w obszarze ryzyka terroryzmu,
- r. 5 „*Autorski model funkcjonowania rynku cyberubezpieczeń w warunkach eskalacji ryzyka cybernetycznego*” zawiera część empiryczną pracy, w której autor buduje model rynku cyberubezpieczeń i weryfikuje poprzez symulacje postawione hipotezy.

Dokonując syntetycznej oceny monografii za znaczące uznać w mojej ocenie należy następujące kwestie:

- podjęte badanie jest nowatorskie na gruncie polskim, jak i w istocie międzynarodowym, bowiem z jednej strony mamy do czynienia z postępującą digitalizacją i cyfryzacją w przestrzeni stosunków społecznych i gospodarczych, co kreuje nowe kategorie ryzyka, z drugiej obawa o bezpieczeństwo skutkuje coraz szerszym zakresem regulacji, co świadczy o zaangażowaniu państwa w obszar który zyskuje cechy ryzyka fundamentalnego lub o masowym powszechnym charakterze;
- postawienie wyraźnego problemu badawczego w obszarze w którym konieczne jest tworzenie naukowych podstaw i analiz dla dynamicznie rozwijającego się obszaru praktyki gospodarczej, identyfikacja barier rozwoju lub symulacja efektów w tym ocena potencjalnych korzyści modyfikacji lub interwencji na rynku z uwzględnieniem dorobku teorii ekonomii i finansów - znaczące są tu badania empiryczne autora w rozdziale 5 obejmujące badania symulacyjne i scenariuszowe, z wykorzystaniem bazy danych *Advisen Cyber Loss Data* z której to autor wybrał do analizy 5101 obserwacji z okresu 2000-2018) które pozwoliły autorowi na budowanie konkretnych wyników badawczych, jak np.:

- „zwiększanie liczby ryzyk w portfelu co jest istotą poolu ubezpieczeń nie przekłada się na poprawę parametrów ryzyka w tym portfelu”;
- znacznie lepsze efekty daje stworzenie poolu reasekuracji ryzyka cybernetycznego z udziałem państwa jako reasekuratora ostatniej instancji”;
- „zasadność stosowania obligacji katastroficznych do sfinansowania części szkód cybernetycznych objętych już ochroną w ramach poolu reasekuracji”;

a które to wyniki („*findings*”) mogą stanowić podstawę dla dalszych analiz teoretycznych lub przekładać się na działania komercjalizacji nauki.

- staranna, krytyczna, wieloaspektowa analiza teoretyczna w całej monografii, w tym budowa metamodelu ryzyka (co do własnej kompleksowej definicji recenzentka ma pewne zastrzeżenia o czym dalej), z uwzględnieniem odniesień do rzeczywistości społeczno-gospodarczej, sposób prowadzenia wywodu naukowego dowodzący wysokiego poziomu merytorycznego, wnikliwości oraz staranności językowej i edytorskiej autora (znalazłam jedną zaledwie „literówkę”).

Doceniając wysoki poziom merytoryczny monografii w opinii recenzentki rysują się pewne uwagi polemiczne lub zastrzeżenia, które z obowiązku recenzenta dzieła pragnę nakreślić:

- jakkolwiek zgodzić się należy z autorem co do opisanego we wstępie wzrostu znaczenia tej kategorii ryzyka wraz procesem digitalizacji i cyfryzacji, znaczenia bezpieczeństwa danych, komunikacji i systemów oraz dostrzeganych szerokospektralnych negatywnych konsekwencji realizacji ryzyka, to nieco dyskusyjne wydaje się użycie pejoratywnego terminu „eskalacja ryzyka”, a dodatkowo dyskusyjny jest wpływ jedynie negatywny „eskalacji” na rynek ubezpieczeń, mając na uwadze, że w historii rynku ubezpieczeń „nowe” kategorie ryzyka implikowały także rozwój rynku w sferze tak podaży, jak i popytu; na str 71 autor cytuje nawet z własnej publikacji, że wzrost ryzyka odpowiedzialności cywilnej przez regulacje stymulowało popyt na ubezpieczenia cybernetyczne w USA;

- autor dokonuje wnikliwego i krytycznego przeglądu oraz systematyzacji definicji ryzyka cybernetycznego (słusznie dostrzegając ułomności terminologiczne w języku polskim) formułując ostatecznie własną definicję kompleksową w brzmieniu:

„Ryzyko cybernetyczne to ryzyko operacyjne związane z prowadzeniem działalności w cyberprzestrzeni, dotyczące zasobów informacyjnych, teleinformatycznych i technologicznych, mogące powodować uszczerbek majątkowy w aktywach materialnych i niematerialnych organizacji, zakłócenie jej funkcjonowania lub obniżenie reputacji. W szczególnym przypadku źródłem ryzyka cybernetycznego mogą być zagrożenia fizyczne wobec wyżej wymienionych zasobów”.

W ocenie recenzenta do tak formułowanej definicji na tle tak wartościowego przeglądu krytycznego niestety rodzą się zastrzeżenia w zakresie jej przejrzystości terminologicznej – w tym odniesienia jedynie do kategorii ryzyka operacyjnego, rodzaju strat (uszczerbek majątkowy lub zakłócenie funkcjonowania lub obniżenie reputacji, a dalej odniesienie do jednego z możliwych źródeł „w szczególnym przypadku”.

Podjęcie to trudno uznać za definicję kompleksową, nadto dyskusyjne jest jej osadzenie w systematyce ryzyka z obszaru zarządzania ryzykiem w tym przedsiębiorstw (szerzej organizacji), także dla celów zarządzania poprzez ubezpieczenie. Zwłaszcza w kontekście powołanych zasadnie dalej w metamodelu cech ryzyka cybernetycznego (źródeł i obszarów zagrożenia oraz konsekwencji/strat), które wskazują na niejednorodność tej kategorii w klasycznym ujęciu stosowanym dotąd w systematyce. Przykładowo w klasyfikacji ryzyka wg. CAS dla ERM (2003, the Casualty Actuarial Society) zalicza się np. odpowiedzialność deliktową (a jak słusznie identyfikuje autor odpowiedzialność za bezpieczeństwo posiadanych lub przetwarzanych danych leży u podstaw analizowanego ryzyka), przerwy w działalności czy szkody w mieniu tak man-made jak i samoistne do ryzyka zdarzeń (hazard risks) podczas gdy ryzyko operacyjne definiuje się jako błędów operacji i systemów w tym informatycznych. W klasyfikacji CIMA (moduł P3) tzw. *cyber risks* ujmowane jest jako odrębna kategoria obok ryzyka „*enterprise*”

do którego zalicza się ryzyko operacyjne, w tym awarie maszyn i codzienne zakłócenia.

Podobnie powiązanie definicji z „prowadzeniem działalności” można kwestionować mając na uwadze, że postawa pasywna w określonych okolicznościach i czasoprzestrzeni nie niweluje zagrożenia. W istocie uwagi te dowodzą, jak trudną kategorię ryzyka podjął się analizować autor, jak trudno o syntetyczne ujęcie definicyjne, choć zapewne głębsze odniesienie do literatury z obszaru zarządzania ryzykiem przedsiębiorstw mogłoby ułatwić zadanie.

- autor wskazuje, że proponuje ontologiczny metamodel definicji ryzyka – choć wydaje się, że raczej model ryzyka a nie jego definicji (to sformułowanie pojawia się śladowo, jakkolwiek trudno uznać za je za synonim).
- autor wskazuje w autoreferacie str. 13, że zastosował w rozdziale 3 „autorską metodologię badań”.. Przypomnieć należy, że metodologia to nauka o metodach badań naukowych, ich skuteczności i wartości poznawczej, tu mamy do czynienia raczej z metodą. Nadto trudno uznać *„identyfikację źródeł problemu, określenie problemu, wskazanie materialnych form manifestacji problemu, określenie konsekwencji istnienia problemu i propozycję jego rozwiązania”* za autorską metodę badawczą.
- w rozdziale 3 autor identyfikuje bariery rozwoju rynku ubezpieczeń cybernetycznych głównie z perspektywy zakładu ubezpieczeń, podczas gdy – zwłaszcza w obliczu nowych i dynamicznych kategorii ryzyka znaczące są bariery powiązane z postawami podmiotów zagrożonych ryzykiem, potencjalnych ubezpieczonych - w tym świadomość, postrzeganie (ocena) ryzyka
- w rozdziale 4 w ocenie autorski warto byłoby poświęcić nieco więcej uwagi klasycznej formule w jakiej państwo interweniuje w obszarach zarządzania ryzykiem jaką jest wprowadzanie obowiązku ubezpieczenia, w tym tak co do faktu jak i często co do treści co wpływa na dostępność pokrycia, zakres ochrony, świadomość, w tym zwłaszcza przy wprowadzeniu np. minimalnych sum gwarancyjnych dla ryzyka odpowiedzialności cywilnej,

ale i buduje grupę / popyt dla ubezpieczycieli zapewniając dywersyfikację ryzyka; autor jedynie dotyka tego zagadnienia w pkt. 4.3. i 4.4.

(IV) Istotna aktywność naukowa realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej – ocena pozytywna

Analizując zwłaszcza dorobek publikacyjny, wystąpienia konferencyjne oraz udział w projektach naukowych w okresie jedynie po doktoracie należy ocenić ten obszar aktywności naukowej dr Grzegorza Strupczewskiego zdecydowanie pozytywnie, choć istotne byłoby większe umiędzynarodowienie tegoż dorobku.

Aktywność ta realizowana była w 4 wyraźnie zaznaczonych – tematycznie ale także czasowo - obszarach, skupiających się wokół zagadnień zarządzania ryzykiem z wykorzystaniem instrumentu ubezpieczenia. Analiza publikacji jakie powstały w poszczególnych grupach tematycznych i latach w których działalność Wnioskodawcy koncentrowała się na danym obszarze – pozwala na pozytywną ocenę poziomu analizy naukowej, bowiem obejmują one zarówno analizę teoriopoznawczą jak i empiryczną, w tym z wykorzystaniem metod analizy statystycznej, implementowanych także do własnych badań ankietowych.

Podsumowując - dorobek publikacyjny Wnioskodawcy po uzyskaniu stopnia doktora w 2009r. obejmuje według zestawienia 52 pozycje. W tym oprócz monografii zgłoszonej jako osiągnięcie naukowe dla potrzeb recenzowanego wniosku :

- 20 rozdziałów w monografiach – w tym 18 samodzielnych a 2 we współautorstwie, w ogólnej liczbie 6 zostało opublikowanych w języku angielskim w monografiach wydanych wydawnictwach zagranicznych lub (1) we współpracy wydawnictwa zagranicznego z polskim;
- 24 artykuły w czasopismach – w tym aż w 21 w których Wnioskodawca jest jedynym autorem, w ogólnej liczbie jest 5 artykułów w języku

angielskim, jednak z nich jedynie 3 to publikacje w czasopiśmie zagranicznych, w tym 2 w znaczących czasopiśmie;

- współautorstwo w 10% monografii w wyd. Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego
- 6 redakcji naukowych monografii – współredakcja w wydawnictwach polskich.

W ocenie dorobku publikacyjnego zwraca uwagę duża aktywność publikacyjna, jakkolwiek względnie mały udział publikacji angielskojęzycznych (11 na 52) a zwłaszcza w wydawnictwach zagranicznych. Przy tym spośród 5 artykułów anglojęzycznych jedynie 3 to prace w czasopiśmie zagranicznych, spośród których pod względem miejsca publikacji na uwagę zasługują 2 publikacje - w znanych w obszarze czasopiśmie z IF indeksowanych m.in. w bazie Scopus: Science z liczbą 140 pkt. wg. aktualnej listy ministerialnej (wcześniej lista 'A) – publikacja samodzielna z 2021 r. oraz Geneva Papers on Risk and Insurance – publikacja wieloautorska z 2016, co daje sumaryczny IF 5 letni Wnioskodawcy 4,931.

W cytowaniach należy podkreślić dużą liczbę cytowanych publikacji (35), jakkolwiek stosunkowo niski udział cytowań w bazach WoS i Scopus, co jest zapewne konsekwencją powołanego niskiego udziału publikacji w liczących się i odpowiednio indeksowanych czasopiśmie zagranicznych.

Na uznanie zasługuje istotna aktywność konferencyjna Wnioskodawcy, obejmując po doktoracie udział czynny w 29 konferencjach naukowych, w tym 7 krajowych i 22 międzynarodowych, w tym 5 poza granicami kraju.

W aspekcie rozpoznawalności oraz docenienia aktywności naukowej podkreślenia wymaga zaproszenie udział w konferencji sieci naukowo-badawczej ERRN (European Risk Reserch Network) w Yorku w Wielkiej Brytanii we wrześniu 2016 r jako prelegent zaproszony przez koordynatora sieci prof. Philip'a Linsley'a z University of York w związku z prowadzonymi badaniami empirycznymi wśród brokerów ubezpieczeniowych na temat stanu rozwoju rynku ubezpieczeń cybernetycznych w Polsce. Jak wskazuje Wnioskodawca skutkowało to podjęciem szerszej współpracy z siecią ERRN, co pozytywnie należy ocenić jako dokumentujące istotność pracy naukowej

Habilitanta, popularyzatorskiej i jej znaczenia dla ewentualnej komercjalizacji badań.

Pozytywnie należy ocenić także uczestnictwo Wnioskodawcy w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów, zwłaszcza, że dr Strupczewski jest kierownikiem projektu aktualnie realizowanego 2021-2022 „Zintegrowane narzędzie wspomagania zarządzania ryzykiem cybernetycznym w przedsiębiorstwie”. Ponadto jako wykonawca uczestniczy lub uczestniczył w 3 projektach (jakkolwiek raczej 2-ch bowiem, mimo rozbicia projektów zrealizowanych w 2019 r. jest to uczestnictwo w 2 modułach tego samego projektu).

Habilitant uczestniczy także czynnie w zespołach badawczych realizujących inne niż powołane projekty – w okresie 12 lat po uzyskaniu stopnia doktora wymienia ich aż 12 co jest liczbą imponującą przy intensywnej działalności publikacyjnej.

Odbył ponadto 2 staże naukowe, w tym jeden stanowiący rzeczywisty staż naukowy - 6 miesięczny na uczelni krajowej, w Katedrze Systemu Finansowego Kolegium Zarządzania i Finansów Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, pod opieką naukową prof. dr hab. Iwanicz-Drozdowskiej oraz pobyt dydaktyczny w istocie z programu Erasmus, aczkolwiek połączony z naukowym seminarium i panelami dla tzw. visiting professors.

Zaangażowania naukowego dowodzi fakt, że Wnioskodawca 6-krotnie był uhonorowany nagrodą Rektora UE w Krakowie, w tym 5krotnie za osiągnięcia indywidualne naukowe (II i III stopnia) oraz fakt, że jest członkiem 6 międzynarodowych organizacji i towarzystw naukowych, komitetu redakcyjnego czasopisma naukowego krajowego na uczelni macierzystej oraz recenzentem w 2 czasopismach w tym w jednym zagranicznych.

Odnotować pozytywnie należy, że w dorobku zawodowym Habilitanta znalazła się także współpraca z sektorem gospodarczym oraz ekspertyzy na zamówienie instytucji publicznych lub przedsiębiorców.

Na bardzo pozytywną ocenę zasługuje także działalność dydaktyczna dr Strupczewskiego. Warto odnotować, że obok prowadzenia wykładów i ćwiczeń,

za które otrzymał w 2020 r. ocenę 5,25 - pomiędzy bardzo dobrą a celującą, był promotorem 40 prac dyplomowych i 19 magisterskich, w tym pracy licencjackiej „Ubezpieczenia cybernetyczne” nagrodzonej w 2018r. w konkursie Rzecznika Finansowego, jak też promotorem pomocniczym rozprawy doktorskiej „Efektywność i ryzyko funduszy inwestycji społecznie odpowiedzialnych” promotorstwa prof. Tatiany Czerwińskiej, która zajęła pierwsze miejsce w Konkursie o Nagrodę Prezesa Zarządu GPW SA. Ponadto habilitant brał czynny udział w krajowych projektach angażujących studentów z koła naukowego Ubezpieczeń „Risk management” jako opiekun naukowy oraz redaktor studenckiej monografii.

Ocena końcowa

Analiza przedłożonego wniosku prowadzi w mojej ocenie do stwierdzenia, że dr Grzegorz Strupczewski jest dojrzałym badaczem, posiadającym umiejętność samodzielnego stawiania i rozwiązywania problemów naukowych, dysponującym dużym obszarem wiedzy w zakresie ekonomii i finansów oraz umiejętności badawczych, konsekwentnie i twórczo poszerzanych w okresie po doktoracie, wzbogacanych współpracą krajową i międzynarodową oraz aktywnością ekspercką. Zaprezentowany we wniosku i załącznikach dorobek naukowy stanowi w ocenie recenzentki znaczny wkład w rozwój dyscypliny o jakim mowa w art. 219 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym z 20 lipca 2018r. Jednocześnie cały dorobek uwzględniając także aktywność w zakresie współpracy naukowej, a nadto organizacyjną, dydaktyczną, popularyzatorską oraz ekspercką prowadzi do konkluzji, że wnioskodawca jest zaangażowany, umiejętnie wykorzystuje potencjał naukowy z korzyścią dla otoczenia, doskonale rokuje na przyszłość.

30 grudnia 2021

dr hab. Ilona Kwiecień, prof. UE Wrocław

dr hab. Ilona Kwiecień, prof. nadzw. UE

Katedra Ubezpieczeń, ZIF
Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu